

блешковъ, — защото съ насъ е братска Русия, която ще помогне на централния революционенъ комитетъ въ Букурещъ!

Измирлиевъ като че чакаше само тоя мигъ.

— Букурещкиятъ комитетъ ли! Това плашило за простацитъ!... Народътъ е всичко! Самъ той ще си помогне и самъ ще изнесе великата борба!

При тия жестоки нападки всички присъстващи останаха вцепенени отъ изненада. Силно раздразненъ, обзетъ отъ

неблагоразумния нападателъ, като извика :

— Вие сте предателъ!... Сега ще ви убия!...

Измирлиевъ, като видъ настърхналия си противникъ, живо скочи, блъсна ржката му съ револвера и възторжено извика :

— Азъ съмъ Георги Измирлиевъ! — прегърна Каблешкова и го цѣлуна въ устата.

— А бе, брате, защо ме измъчи? Боже, какво щѣхъ да направя! — промълви потресенъ Каблешковъ и изпуста револвера.

Следъ тая мила и величествена сцена на запознанството на двамата народни апостоли всички се успокоиха. До ранни зори прекараха въ най-увлѣкателни разговори. А бай Танчо бѣ извѣнъ себе си отъ радостъ, че въ скромното му ханче сж прекарали една нощъ двама творци на новата българска история.

Рано сутринята тѣ се раздѣлиха, за да не се видятъ вече никога. Следъ единъ месецъ въ габровския полицейски участъкъ Каблешковъ съ единъ куршумъ тури край на бурния си животъ. По сжщото това време едно вжже въ Горна Орѣховица скърши и врата на другия великанъ — Измирлиевъ.

Никола Никитовъ

родолюбивъ избликъ, Каблешковъ бързо скочи, извади револвера си и го насочи къмъ